

The Rolling Stones' sanger og dynamo,
Mick Jagger, ved, hvordan man får teen-agere
til at skrig

DERFOR SKRIGER DE

HAR unge et behov for ekstase, der får dem til at skrig under pigtråds koncerter? Det er psykologen, dr. phil. David Favrholt, der rejser spørgsmålet.

Efter The Beatles koncerter i København i fjor skrev han en skarpsindig lille afhandling om det, han havde set og hørt, og hvori han analyserede årsagerne til det unge publikums reaktioner og adfærd.

DENGANG observerede han ingen optøjer eller tumulter ved koncerterne. Et par piger søgte at løbe op til scenen, og publikum var alt andet end roligt, men intet udartede. Nu har Rolling Stones været i København og Odense.

Og måske har de en lidt anden virkning end Beatles, siger David Favrholt. Måske appellerer de mere til rødder og sådan noget. Man må indrømme, at The Beatles virkede i høj grad appetitlige og meget sympatiske. Jeg så ikke Rolling Stones, men billederne synes at vise, at de er knapt så indbydende.

Er de unges lydæssigt kraftige reaktion tegn på sundt opbrud?

Det ved jeg ikke. For at tage Beatles-koncerterne, så kunne man godt blive lidt betænkelig. Når de unge lader sig rive med af pigtråds musik, kan de måske også lade sig rive med af andre knap så harmlose ting.

NOGLE forbinder deres reaktioner med det seksuelle. Det finder jeg forkert. Selvfølgelig kan der være en sammenhæng, men det kan der også være mellem det seksuelle og den omstændighed, at et menneske drikker sig fuld. Der ligger snarere en trang til opposition i de unges adfærd.

Vel også et islat af konformitet?

Meget. Man føler sig mere sikker i sin adfærd, når man er mange om det. Men først og fremmest må de unges reaktioner vel tages som et udtryk for oppositionstrang. Er man 15-17 år, har man lyst til at chokere de ældre. Der ligger i hele vort opdragelsessystem. Der er et temmelig voldsomt skel mellem det at være barn og at være voksen i vores samfund. Tidligere ytrede det sig ved, at konfirmanden skulle spille voksen, selv om han eller hun reelt var barnlig. Nu er det, som om man vil trodse lysten til at være voksen, eller man vil i hvert

fald ikke uden videre gå ind i alle de samfundsnormer, man skal som voksen.

En forlænget pubertet?

Det kan man godt sige, men ikke i nedsættende betydning.

Hvilken rolle spiller musikken ved pigtråds koncerter?

Det er lidt svært at svare på, for ved Beatles-koncerterne kunne man ikke høre musikken for bare støj, og det samme har vel været tilfældet ved Rolling Stones-koncerterne. Men selve orkestrernes optræden og det, at man kender melodierne i forvejen, betyder vel, at det gør mindre, om man kan høre musikken. Skrigeriet tager jo fat, allerede inden orkestrerne begynder at spille.

Indeholder reaktionerne et moment af aggression?

Det gør de nok. Lidt sensation er der jo på. Det er dog kun en mindre procentdel, der går over til voldelig opførsel. Jeg er ikke sociolog, men for nogen er koncerterne sikkert et påskud til at lave ballade. Ved et offentligt arrangement vil der altid være en samling børster til stede. Men det kan ikke uden videre tages som et symptom på, at der er noget galt ved koncerterne.

Tilfredsstillelsen af behovet for ekstase spiller nok en væsentlig rolle. Når man siger, at der er behov for noget hos et menneske, så går det egentlig kun på det pågældende menneskes optræden. Vi har ikke andet at gå ud fra. Eftersom der er nogen, der griber lejligheden til at komme i ekstase, må der være et behov for det.

Om dette behov altid har eksisteret, skjult i vor kultur, eller om det pludselig er opstået, er svært at sige. Men i massekulturer, som vi populært kalder primitive, spiller ekstasen en enorm rolle. Den indgår i religiøse fester, folkefester osv. Der kan findes et behov på samme måde, som der er behov på det seksuelle område og for mad og drikke.

NATURLIGVIS er der også behov for sensation i populær forstand. Der skal ske noget. De fleste voksne kender det. Tænk blot på, hvordan vi stimler sammen, og vi vil gerne læse om det i avisen næste dag. Der er ingen tvivl om, at mange voksne kunne have lyst til at afreagere på en måde, der svarer til de unges, men vores samfundsformer lægger bånd på vores udfoldelse.

NAVNE OG PLADER

ELVIS PRESLEY er trods sine 30 år stadig going strong. Han høres på singlen You'll Be Gone/Do The Clam. Den sidste er næsten pigtråd. Begge sider viser Elvis i den velkendte flotte stil. Do The Clam er treds familiekabet med pigtråd mere swingende, end den slags musik normalt er det. Arrangementerne er flotte. Egentlig forbløffende, men en decideret popsanger som Elvis Presley er godt på vej til at blive en fabel i moderne show-business: en fabel, der overlever alle moder, selv om den selv startede som et modelune, rock'n roll-epoken.

GITTE HÆNNING er lige så sejlivet. Denne gang hører vi hende på tysk i Nashville Tennessee. Come Back. Hun er

sikker og præcis som sædvanlig og demonstrerer igen dygtigt hår tværk. Men sikkerheden og præcisionen, som ellers må lovsynges, mister noget af sin charme, når den fremstilles på tysk. At umiddelbarheden går fløjten, er en risiko, der lurer på Gitte, og navnlig når hun færdes i det germanske.

PETER, PAUL & MARY er en i dagtagende amerikansk sangtrio, der bl.a. beskæftiger sig med folkesang. I dette tilfælde på pladen Monday Morning For Lovin' Me. Man må i samme åndedræt erkende, at Nina og Frederik har været pionerer på dette felt. Trioen er dygtig, charmerende og sympatisk, dens sang en lise ovenpå elektriske orgler.

ASK FOR THE GIRL. HAPPY LP ALBUM

UGENS PROBLEMBARN er to melodier fra den danske melodi grand prix konkurrence. Birgit Brül synger vindermelodien For din skyld og Drømmefloden. Efter min mening er begge melodier forfællede. For din skyld er muligvis en god kabarett, både melodi og tekst, men den indeholder ingen af slagerens egenskaber. Hvad vil man stille op med den på et dansegulv? Birgit Brül forsvarer begge melodier med ære, men tilsyneladende uden større indre overbevisning. Bent Axens drømmeflod er også en misforståelse, en blanding af fire fjerdedele og jazzvals, heller ikke let at danse efter og med et tema, der er svært at synge. KHS.

STEN MENER

KINKS: Tired Of Waiting For You/Come On Now. Måske ikke helt typiske for Kinks. Orkestret er et af pigtrådens bedste. Come On lyder, som om gruppen hjælpes af et kor af småbørn, og virkningen er skæg. Kinks har deres egen stil. Skal nogen overgå Beatles og Stones, må Kinks have en chance.

THE BLACKPOOLS: I'm Wild About You/Endless Hoping. I'm Wild synger denne danske gruppe pænt tømtemigt. Musikken er normal pigtråds. Endless har en lidt klodset, men effektiv rytme. Det er en debutplade, og den må siges at være håderlig.

THE LIONS: Gone, Gone, Gone/Fire Ball Mail. Hit Houses husorkester er bedre på pladen, end det var i Rolling Stones-koncerten, hvor det var svært at opfatte, hvordan det egentlig lød. Musikalsk er orkestret ikke særlig originalt, men der synges friskt, ikke mindst af forsangeren. Gone er des bedste.